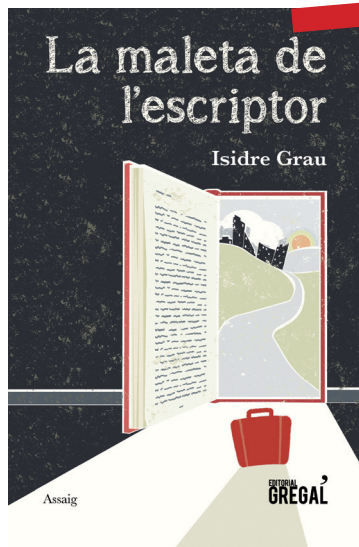

La maleta de l'escriptor

Un itinerari per la creació literària

Sinopsi

Si la creació literària pot ser entesa com un viatge a un món per explorar, *La maleta de l'escriptor* ens recorda l'equipatge necessari per aconseguir que l'autor arribi a bon port amb els objectius assolits. Qui s'endinsi en aquestes pàgines disposarà d'un itinerari complet pels recursos narratius que li permetran cobrir la travessia amb èxit. Però la intenció de les reflexions no és tant resoldre els dubtes de qui vol escriure com ajudar-lo a plantejar-se més preguntes i assenyalar-li els camins per descobrir les pròpies respostes. Petites advertències al viatger que ja van ser motiu d'anteriors col·laboracions setmanals al suplement de cultura del diari Avui, posteriorment revisades, ampliades i seleccionades per construir una ruta coherent que amb el temps no ha perdut vigència.

Per tant, si obriu aquesta maleta, hi trobareu les eines i les habilitats imprescindibles per emprendre el viatge sempre apassionant de l'escriptura.

L'autor

Isidre Grau i Antolí (Sabadell, 1945), enginyer químic i professor de català, viu a Cerdanyola del Vallès. Ha impartit tècniques de novel·la i de conte a l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès i, fruit d'aquesta experiència docent, ha publicat els assaigs literaris *L'arquitectura del conte* (2001, revisat el 2016) i *La maleta de l'escriptor*, amb una primera edició el 2005, que ara és objecte de nova publicació. És autor de 15 novel·les, com la pentalogia d'*Els colors de l'aigua* (Premi Sant Jordi 1985), *La ciutat dels solitaris* i *L'home que perseguia la veritat*. En narrativa breu, a més de la recopilació a *La pell dels anys*. Contes 1981-1994, ha publicat *El dia de l'incident* i *Pinyols madurs*. Amb records d'infància ficcionats ha publicat *Primer paisatge*. Membre del col·lectiu Ofèlia Dracs i col·laborador al diari Avui amb articles sobre tècniques d'escriptura, ara reversionats en aquest llibre.

... bastir un **personatge** exigeix que l'autor abans l'hagi vist a fons, que hi hagi conviscut amb moltes hores d'imaginació i que en sàpiga molts més detalls dels que després transmetrà al lector. Si ell no l'ha vist, difícilment el podrà traslladar als altres amb un mínim de convicció.

Aquesta defensa dels **escenaris** és pura astúcia narrativa, ja que actuen de fixador de la trama en la memòria i fan que assimilem millor els conceptes i les paraules etèries. Així, deixant a la lliure elecció el tipus d'escenografia, convé remarcar que el disseny de l'escenari ha de complir tres objectius: donar versemblança a l'acció, lligar els fils de la trama i potenciar la sensibilitat dels personatges, sempre al servei de les intencions ocultes de l'autor.

En literatura, el **temps** ho és tot. I tanmateix, és el recurs més difícil de definir i la pràctica més esmunyedissa. Si és així, és perquè la percepció del temps fuig de qualsevol tecnicisme per esdevenir una forma de sensibilitat.

**Aquest llibre parla de coses que he après escrivint.
Aquest llibre parla, també, de coses que he après ensenyant.**